

**DELEGACIÓ DE PASTORAL FAMILIAR
BISBAT DE GIRONA
NOVA EVANGELITZACIÓ
4.4
ELS OCELLS DEL CEL I ELS LLIRIS DEL CAMP**

1

PARÀBOLA DE LA CONFIANÇA CEGA EN DÉU
CONTEXT
REGNE DE DÉU - CONFIANÇA - FE - ABANDÓ -
Mt. 6, 19-34

Amb aquesta paràbola, Jesús, ens planteja la veritat sobre el Regne de Déu. Per això, per treure'n el màxim de profit espiritual, **RECONEIX** quina de les 15 veritats sobre el Regne de Déu, necessites incorporar en el teu camí espiritual. Recorda que **reconèixer** és l'acte d'humilitat que obre les portes del teu cor a l'acció de l'Esperit Sant. A Ell, company i guia del teu camí espiritual, li obres el teu cor, cada cop que truca?

Sant Agustí diu que aquesta paràbola ha de ser presa al peu de la lletra i no al·legoritzada. El seu significat està clarament establert: **busqueu [primer] el regne de Déu i la seva justícia, i totes aquestes coses us seran afegides**. El filòsof danès Søren Kierkegaard (1813-1855) es refereix sovint a Mateu 6:26. Per ell, els ocells del cel i els lliris del camp representen **"mestres d'alegria religiosa"**. Per ell, aprendre alegria era aprendre a deixar anar el demà, i centrar-se a viure el present, com els ocells del cel i els lliris cel camp.

15 Veritats del Regne de Déu

Em proposo i activo la intenció de reconèixer l'acció de l'Esperit Sant en la meua vida, per treure'n el màxim de profit de la paràbola:

Mireu els ocells del cel, fixeu-vos en els lliris del camp, "mestres d'alegria religiosa".

"No amuntegueu tresors a la terra, on l'arna i el rovell els corroeixen i on els lladres soscaven i els roben. Amuntegueu en canvi tresors al cel, on ni l'arna ni la rovell corroeixen, i on els lladres no soscaven ni roben. Perquè on és el teu tresor allà hi haurà el teu cor. El llum del cos és l'ull. Per això, si el teu ull és senzill, tot el teu cos estarà il·luminat. Però si el teu ull és maliciós, tot el teu cos estarà a les tenebres. I si la llum que hi ha en tu és tenebres, que gran serà la foscor! Ningú no pot servir dos senyors, perquè o tindrà odi a un i amor a l'altre, o prestarà la seva adhesió al primer i menysprearà el segon: no podeu servir Déu i les riqueses. Per això us dic: no estigieu preocupats per la vostra vida: què menjareu; o pel vostre cos: amb què us vestireu. Que potser no val més la vida que l'aliment, i el cos més que el vestit? Mireu les aus del cel: no sembren, ni seguen, ni emmagatzemen en graners, i el vostre Pare celestial les alimenta. És que no valeu vosaltres gaire més que elles? Qui de vosaltres, per més que cavil·li, pot afegir un sol colze a la seva estatura? I sobre el vestir, per què us preocupeu? Fixeu-vos en els lliris del camp, com creixen; no es fatiguen ni filen, i jo us dic que ni Salomó en tota la seva glòria va poder vestir-se com un. I si a l'herba del camp, que avui és i demà es llença al forn, Déu la vesteix així, com més a vosaltres, homes de poca fe? Així doncs, no camineu preocupats dient: què menjarem?, què beurem?, amb què ens vestirem? Per tot això s'afanyen els pagans. Bé sap el vostre Pare celestial que de tot això esteu necessitats. Busqueu primer el Regne de Déu i la seva justícia, i totes aquestes coses se us afegiran. Per tant, no us preocupeu pel demà, perquè el demà portarà la vostra pròpia preocupació. Cada dia en té prou la seva contrarietat.

[El Pare sap de què teniu necessitat - Lluç 12, 23 - 34](#)

Ningú no pot servir dos senyors Slawomir Biela

Aquesta fe, que és adhesió a Crist com l'únic Déu i l'únic amor, ens demana que ens dirigim cap a Ell com a valor suprem. La plena adhesió a Crist requereix que el cor sigui lliure, és a dir, que ens girem d'esquena a l'ídol que ens esclavitzava. L'Evangeli diu: *"Ningú no pot servir dos senyors, perquè o estimarà l'un i no l'altre, o bé farà cas de l'un i no de l'altre. No podeu servir Déu i el diner"*(Mt, 6,24). Hi ha dos senyors: Déu i "el diner", i no n'hi ha cap més. Això ens ho diu aquell que és la suprema autoritat: Jesucrist. L'actitud d'un senyor envers l'altre és una actitud de radical oposició.

L'Evangeli ens ho diu clarament *"o estimarà l'un i no l'altre"*. Si l'un s'estima, s'odia l'altre, *"o bé farà cas de l'un i no de l'altre"*. Si ets fidel a un, aleshores menysprearàs l'altre. Aquesta afirmació és molt forta. No podem doncs, aferrar-nos a Crist i, servint-lo a Ell, servir al mateix temps al "diner" (= possessions i afeccions de tot tipus); encara que sempre estem exposats a la temptació de caure en les mitges tintes, i voler unir allò que no es pot unir.

Ningú no pot servir dos "senyors". Qui són aquests "senyors"? (en grec "**kyrios**"). Un d'ells és Crist, el nostre únic i vertader Senyor, Kyrios. El segon és "el diner" (enganxaments i afeccions del cor), un kyrios fals, un fals senyor. Servir el "diner" equival a esclavitzar-se i fer-se dependre d'algun bé material o espiritual. Fixem-nos com "el diner" és anomenat "senyor", al qual cal servir, tal com se serveix al rei. O bé, **servim Déu i l'estimem, i aleshores odiam "el diner", és a dir la nostra afecció als béns materials o espirituals; o tot al contrari - i això ja és difícil de dir-estimem la nostra afecció a aquests béns, i aleshores odiam Déu. (Potser no arribem a odiar-lo, però el tenim en un segon lloc)**. No podem compaginar ambdues realitats: servir un senyor i l'altre al mateix temps.

Veritat del Regne de Déu 1: Reconec quina prioritat té per a mi el Regne de Déu.

És clar que, el nostre servei pot ser incomplet. Podem servir Jesús en un cert grau, en part. Però hi ha una incompatibilitat entre aquestes dues servituds. Si estimes les teves afeccions i les serveixes, en la mateixa mesura amb què serveixes, deixes Déu i el seu Regne en un segon lloc. **Això és terrible**, però és impossible d'explicar d'altra manera el que ens diu Jesús. **Es tracta d'una veritat evangèlica**. Si estàs al servei de les teves pròpies afeccions, de les riqueses, en un vuitanta per cent, això significa que en un vuitanta per cent odies Déu. En una situació així, es pot parlar de l'aprofundiment de la teva unió amb Crist, d'aferrar-te a Ell?

Veritat del Regne de Déu 2: Reconec en quin tant per cent serveixo les meves afeccions.

Alguns exemples: Et pot sorprendre que et distreguis durant l'Eucaristia? És possible que procuris de combatre aquesta realitat amb decisió, però succeeix que les causes rauen en quelcom molt més profund, en les afeccions, en "el diner". Per aquesta raó, la lluita contra les distraccions s'ha de realitzar a dos nivells. En el nivell immediat i directe, quan procures, per exemple, concentrar-te en el moment de la consagració, però això és només combatre els símptomes. La nafra és més profunda, és "el Diner" (= afeccions). Aquesta és la causa profunda, l'arrel definitiva del mal, la font de les distraccions. És el que et fa distreure. L'afecció a tu i a les teves "riqueses", és el teu pitjor enemic.

Si et fixes bé com és la teva pregària, aniràs descobrint què és per a tu aquest "diner". **Quan t'adonis del que penses més sovint durant la pregària, aleshores veuràs quin és el teu tresor. "Perquè on hi ha el teu tresor, allí hi haurà també el teu cor" (Mt 6,21)**. Les teves distraccions t'ajudaran a reconèixer, quants lligams et tenen atrapat al "diner".

La paraula "**Kyrios**", en grec significa un senyor que té un poder absolut. La paraula "douleuein" (servir) significa una servitud d'esclau, i una pertinença total al senyor. L'Evangeli ens diu que som propietat absoluta del Senyor, independentment de si ho reconeixem, o no. Som i serem sempre propietat del Senyor, que és Jesús.

El terme hebreu "**Mammon**" significa primerament un tresor, és a dir, diner o coses valuoses lliurades en dipòsit. Aleshores no tenia el sentit pejoratiu que ha adquirit més tard. Amb el temps va anar evolucionant la comprensió d'aquest concepte. Es considerava que, si es lliurava en dipòsit un tresor a un banquer o a una persona de confiança, aleshores hom podia confiar en aquest tresor i comptar amb ell, posant-hi tota l'esperança. Aquest va ser el primer grau de l'evolució. "El diner" es convertia així en objecte de confiança. Més tard es comença a escriure "Diner" en majúscula; aquí ja havia aparegut aquest fals sobirà i senyor. Es va produir aleshores una extraordinària alienació: **la cosa s'apoderà de l'home**. Tot allò on ell hi havia posat les seves esperances, esdevenia per a ell, un déu.

Veritat del Regne de Déu 3: Reconec on tinc el meu tresor, en qui i en què poso la meua confiança. Reconec quin dels dos és el meu Déu, déu.

Si poses les esperances en un déu fals, aleshores experimentaràs l'amargor i el desencís, perquè es tracta d'un senyor que tard o d'hora et defraudarà. Aquesta serà per a tu una gran gràcia, perquè aleshores començarà a enfonsar-se la confiança que tenies en "el diner".

Veritat del Regne de Déu 4: Reconec quan confio i espero en un déu fals.

Què és aquest "diner", que esclavitzava el teu cor?

Tant poden ser béns materials, com espirituals; per exemple, l'afecció al diner, el lligam possessiu amb els teus fills, amb la feina, és a dir, cap a tot allò que crees, amb el que treballes, l'afecció que tens a la tranquil·litat, fins i tot pots estar lligat a l'assoliment de la pròpia perfecció. Totes aquestes afeccions t'esclavitzen, et porten cap a l'esclavatge. **Hom s'hauria de deixar esclavitzar només per una única realitat: la voluntat de Déu**. Cada esclavatge et tanca a Déu i fa disminuir la teva fe.

Veritat del Regne de Déu 5: Reconec que soc esclau de (anomena un esclavatge), quan només "hauria de deixar-me esclavitzar per la voluntat de Déu".

Com pots reconèixer el teu "diner", "afecció", "esclavatge"?

La tensió, l'estrès, l'angoixa, la inquietud, la precipitació, la tristesa amb què vius, les coses que et preocupen, tot això són senyals que serveixen alguna forma de "diner". Això és el que passa per exemple amb persones que viuen constantment tenses. Que gran ha de ser la seva afecció a quelcom contrari a Déu! **Les persones lliures d'afeccions viuen plenes de la pau de Déu**. La pau divina construeix i reforça la salut psíquica, que influeix directament sobre la salut somàtica. D'aquesta manera, tant l'esperit com el cos, participen d'aquesta gran llibertat de l'home. L'home lliure d'afeccions no té arrugues a la cara, no està estressat, no coneix les malalties de la civilització. **"El diner (les afeccions) destrueix sistemàticament l'home"**. No només bloquejgen el teu apropament a Crist i el fet de poder aferrar-te a Ell, sinó que també fan malbé la teva salut física i psíquica.

Veritat del Regne de Déu 6: Reconec una afecció que he convertit en el meu "Mammon".

Mireu els ocells del cel, fixeu-vos en els lliris del camp.

Una altra manifestació clara de les teves afeccions, és la tristesa que tens quan Déu se t'emporta alguna cosa. Ell t'anirà traient tot allò que t'esclavitzava, tot allò que sigui el teu pitjor enemic, tot allò que fa que el teu cor no sigui lliure per al Senyor. I quan comencis a acceptar aquests tipus de situacions, que són vertaderes pèrdues, amb bon humor, aleshores esdevindrà una persona cada vegada més lliure.

Veritat del Regne de Déu 7: Reconec que m'entristeixo quan Déu no em dona el que crec que necessito, o em sembla que no escolta la meva pregària.

Quan preguis, trobant-te davant del Senyor, mostra-li les teves mans, no només buides, sinó també brutes, tacades per l'afecció al "diner", (enganxaments i afeccions) i demana-li que tingui compassió de tu. **La pregària només es pot desenvolupar en un clima de llibertat.** Com a deixeble de Crist, estàs cridat a la pregària, a la pregària contemplativa. Però perquè la teva pregària pugui esdevenir un dia, pregària contemplativa, és a dir, un mirar amorosament Jesús, el teu estimat, **cal que tinguis el cor ben lliure.** És per això que Jesús lluita tant, perquè el teu cor esdevingui ben lliure. Lluita a través de diversos esdeveniments, a través de proves, dificultats i tempestes, fa que et trobis en situacions difícils, i és aleshores quan et dona l'ocasió de col.laborar intensament amb la seva gràcia.

Veritat del Regne de Déu 8: Reconec que encara no sé acceptar dificultats, proves, tempestes com una gràcia de Déu.

Jesús, en totes aquestes situacions, espera de tu, que vulguis purificar el teu cor, brut per les afeccions i la servitud al "diner". És per això, que **tots el moments difícils, totes les tempestes són per a tu, una gràcia.** Són la vinguda del Senyor misericordiós, que tant t'ha estimat, que desitja donar-te aquest do extraordinari, **el do de la plena llibertat de cor.** Cal que el teu cor sigui indivisible, que sigui només per a Ell. Creure, significa percebre i comprendre el sentit de la pròpia vida sota l'òptica de l'Evangeli, on el més important és Déu. Tota la teva vida ha d'estar dirigida cap a Ell, per buscar i construir sobretot el seu Regne amb una fe ferma que tot el que resta ja et serà donat (vegeu Mt, 6,33). Déu vol donar tot el seu amor a tothom. Però, el pot donar només en la mesura que ens obrim a Ell, en la mesura que acceptem de desprendre'ns de les afeccions i lligams que tenim, perquè hi pugui haver lloc per a Ell. **És la fe que permet que hi hagi un buit, un lloc desocupat, per a Déu.**

Veritat del Regne de Déu 9: Reconec l'afecció més important que ocupa el lloc de Déu en el meu cor.

La voluntat de Déu i la meva voluntat

Perquè la nostra fe pugui ser cada vegada més profunda, és decisiu, fins que arribem a aferrar-nos totalment al Crist, **el nostre desig de realitzar en tot la seva voluntat,** i al mateix temps, **el consentiment que la nostra pròpia voluntat sigui crucificada.** Aferrar-nos al Crist significa sotmetre la nostra voluntat a la d'Ell. **La vida interior és una contínua tensió entre la voluntat de Déu i la voluntat de l'home.** Aquesta tensió és deguda al fet que nosaltres ens movem sempre al voltant de la nostra pròpia voluntat, tot buscant allò que ens és més còmode, tot i que sabem que l'assoliment dels nostres propis plans i desigs, **l'assoliment de tot allò que volem, sovint no coincideix amb el que Déu vol.** L'home es defensa quan veu que els seus desigs no poden ser acompanyats. Es defensa, bé de forma conscient, negant a Déu la submissió a la seva voluntat, o bé de manera inconscient, la qual cosa es manifesta amb el mecanisme de la racionalització. Aquest mecanisme mostra fins a quin punt ens busquem a nosaltres mateixos.

Veritat del Regne de Déu 10: Reconec tensió entre la voluntat de Déu i la meva voluntat.

En què consisteix aquest mecanisme d'autodefensa i racionalització?

Mireu els ocells del cel, fixeu-vos en els lliris del camp.

Aquest egoisme és el que fa que la nostra vida interior es desenvolupi en el marc d'una tensió contínua entre la nostra voluntat i la de Déu. Si viure amb fe significa aferrar-se a Jesús i a la seva voluntat, és en aquest context on ens cal remarcar, que **buscar la pròpia voluntat és el pitjor que es pot fer.** Això és la font del mal i del pecat, és la font del nostre infortuni i del nostre esclavatge. Aferrar-se a Crist i a la seva voluntat significa que, **quan la seva voluntat no concorda amb la nostra, nosaltres aleshores acceptem que Ell pugui destruir els nostres plans, que els**

pugui crucificar. Els esdeveniments de la vida dels sants, sovint ens mostren com Déu frustrava els seus plans humans, perquè així, la voluntat de l'home pogués unir-se a la voluntat del Senyor.

Experiència de Santa Teresa d'Àvila

L'Esperit Sant sempre s'apropa a tu per portant-te la gràcia del despullament.

S'apropa a tu amb una gràcia tal, que tiri per terra tots els teus plans. *Aquesta és la seva gran gràcia del despullament*. En el tractament que l'Esperit va donar a santa Teresa, en el dia de la seva Vinguda, s'hi veu el seu gran amor per ella. Ella, que s'ho havia planificat tot tan bé, i Ell, que amb tanta traça li va esgarriar tots els plans, perquè no estaven d'acord amb la seva voluntat. En tot això, el que realment és essencial és: *l'Esperit Sant es va apropar*, a santa Teresa i a les seves germanes, *perquè elles havien acceptat la seva acció, i així, lliurant-se a la voluntat de Déu, s'adherien més fortament a Jesús*. L'Esperit Sant, aquest gran constructor de la nostra fe, les va buidar dels seus plans, fent que esdevinguessin més pobres, perquè fossin capaces de rebre la força d'Aquell que volia el seu despullament total, i rebre la plenitud de l'Amor de Déu.
Veritat del Regne de Déu 11: Reconec els despullaments com una gràcia de l'Esperit Sant.

L'actitud d'abandó total

Crist, que espera que ens abandonem plenament a Ell, ens ensenya amb tota la seva vida, aquesta actitud d'abandó. Ell va venir a nosaltres com un infant, que per ell mateix no pot fer res, i que depèn totalment de la cura dels grans. Així doncs, *Jesús*, des dels primers moments de la seva vinguda al món, es va trobar, per nosaltres, *despullat de tot*. Per què es va presentar d'aquesta manera, tan pobre? Intenta respondre't a aquesta pregunta.

Tinc por de Déu

Déu et vol defensar d'una fe falsa.

En el sermó de la muntanya, ens parla dels lliris del camp, que es caracteritzen per una extraordinària bellesa, però també per una vida molt curta, tan sols d'un dia. És sorprenent que Déu hagi creat una flor d'una vida tan curta, tan esplèndida, d'una bellesa tan gran que el mateix Jesús digué que era més gran que la major de les glòries de Salomó. Quina cura tan gran Déu té per aquesta flor revestint-la d'una bellesa tan enlluernadora. Aquesta flor és propietat del Senyor, com ho ets tu. Més tard, quan ens parla dels ocells que viuen sense preocupacions, Jesús ens crida a la conversió, perquè ens alliberem de les tensions humanes que ens oprimeixen, dels maldecaps innecessaris, de les preocupacions exagerades (Mt 6, 26-34). *Cal que siguem com els lliris del camp, com els ocells del cel, que Ell, l'autèntic Senyor, estima, i dels quals Ell mateix en té cura*. En el Parenostre fem una crida per un aprofundiment de la nostra fe.

Veritat del Regne de Déu 12: Reconec una falsedat de la meva fe actual.

Amb cada Parenostre, preguem perquè Déu esdevingui per a nosaltres l'únic auxili.

La maduresa de la fe és la disposició de lliurar al Senyor tot allò que Ell ens dona, és un total abandó de nosaltres mateixos a Ell. No hauríem d'aferrar-nos a res, ni tan sols als dons espirituals, ni a la comunió. Només hi ha una realitat, a què ens podem aferrar sense fer una apropiació: *la voluntat de Déu*. Fora de la voluntat de Déu, tota la resta són dons i mitjans que serveixen per aquest únic objectiu, no són doncs, un objectiu per ells mateixos. Si ens apropiem el do, Déu aleshores el destrueix, o bé, fent-nos passar pel sofriment, ens ensenya que per nosaltres mateixos no tenim res i que som del tot incapaços; és Ell qui ens ho dona tot. Un testimoni de fe extraordinàriament expressiu:

El gest de Sant Leopoldo Mandic.

Fiar-se de Déu

La teva acció de recolzar-te en Déu, com un abandonar-te a Ell, no serà una actitud plenament pura, si no adopta la forma de **fiar-se de Déu**. Perquè podria ocórrer que tu li fessis confiança, comptant que Ell realitzarà la teva voluntat. *Déu meu, jo crec en Tu, però que es faci el que jo vull*: això no és res més que un buscar-se a si mateix. Recolzar-se en Déu, s'ha de convertir en un fiar-se totalment d'Ell. **Senyor, que sigui com Tu vols**, ja que Tu m'estimes, i saps millor que jo, el que necessito, i el que més necessiten aquells que jo estimo i pels quals prego. En la vida interior, i en el nostre caminar cap a Déu, ***l'actitud d'abandó cal que sigui un fiar-se totalment del Senyor***.

Veritat del Regne de Déu 13: De l'1 a 10, reconec que la meva confiança en Déu en aquest moment de la meva vida està en: _____ (Digues un número i treu les teves conclusions).

Mireu els ocells del cel, fixeu-vos en els lliris del camp.

Celina, germana de santa Teresa de l'Infant Jesús, ofereix aquesta experiència:

Experiència de Celina, germana de santa Teresa de l'Infant Jesús.

Mireu els ocells del cel, fixeu-vos en els lliris del camp.

L'abandó en mans de Déu és l'experiència fonamental del missatge de Jesús en aquesta paràbola. Detura't a revisar com vius l'abandó en mans de Déu.

Veritat del Regne de Déu 14: Reconec què em dificulta abandonar-me en mans de Déu.

Abandó

Mireu els ocells del cel, fixeu-vos en els lliris del camp.

Déu m'ha pres en braços (Història d'una ànima). El teu abandó a Déu, i l'acceptació de la seva voluntat seran complets quan puguis dir-li a Jesús el que li deia Teresina: ***"estimo tot el que m'envies"***

Veritat del Regne de Déu 15: Reconec que m'he de preparar per dir-li a Jesús: "Estimo tot el que m'envies". Reconec que necessito temps, com Teresina, fins a poder estimar tot el que m'envii Jesús.

Vull deixar que Déu actuï en la meva vida, tal com Jesús li va demanar a santa Margarida Maria Alacoque, la gran apòstol del culte al Sagrat Cor de Jesús: **"Deixa'm actuar."**

Deixa'm actuar

ELEMENTS ESSENCIALS D'AQUESTA PARÀBOLA

- Servir a dos senyors, és impossible.
- Ocells del cel i lliris del camp viuen en mans del Pare.
- Preocupacions, problemes, riquesa, pobresa, afeccions versus confiança, abandó, fe en Déu.
- El Regne de Déu en primer lloc. No deixar que les "meves" riqueses i afeccions, m'apartin de Déu i del seu Regne, en el que Ell m'hi espera i Jesús m'hi ha preparat un lloc.
- Mentre estic en aquest món he de resoldre el dilema: Regne de Déu o regne de l'ego. La meva voluntat o la voluntat de Déu.

REPTES QUE PROPOSA AQUESTA PARÀBOLA

- El Pare sap de què tinc necessitat.
- Tinc por de Déu?
- Deixo que actüi en la meva vida?
- Confio en el meu Pare?
- M'hi abandono?
- Li abandono totes les meves preocupacions, pors, culpes i misèries?
- Visc amb la confiança dels ocells del cel i dels lliris del camp?
- Tinc intenció de viure a fons aquesta paràbola?

2
LA PARÀBOLA DE LA CONFIANÇA EN DÉU
MAPA DE LA CONSCIÈNCIA
COLUMNA SOBRE EL PROCÉS = ACTITUDS POSITIVES
QUINA ACTITUD NECESSITO EXERCITAR PER AVANÇAR EN EL MEU PROCÉS INTERIOR?
Hawkins

CALIBRACIÓ NUMÈRICA DELS NIVELLS DE CONSCIÈNCIA	NIVELLS DE CONSCIÈNCIA (patró de conducta identificable)	QUIN RECORREGUT TÉ EL PROCÉS - PROGRÉS DEL MEU CAMÍ ESPIRITUAL	
700-1000	IL·LUMINACIÓ	Consciència pura, total	
600	PAU	Camí cap a la llum	
540	ALEGRIA	Transfiguració	
500	AMOR	Revelació	
400	RAÓ	Abstracció	
350	ACCEPTACIÓ	Transcendència	
310	VOLUNTAT	Intenció	
250	NEUTRALITAT	Alliberament	
200	CORATGE	Empudegament	

Aquesta paràbola et proposa el següent exercici:

1. Has explorat tots els links?
2. Vols fer els dos exercicis que trobaràs en el següent link?

[CONVERTIR LA PARÀBOLA DE LA CONFIANÇA EN DÉU EN CONTINUA EXPERIÈNCIA DE PROCÉS + PROGRÉS ESPIRITUAL + CONVERSIÓ exercici](#)